

ANTON MEDVED:

VSI SPOMINI SPET NAJ ZAGORÉ!

Valovite se po glavi, misli resne,
vzdrámite zaspano mi srce!
Zdaj ob kratkih urah vigredi slovesne
naj li čuvstva hrepenenja spé? —

Mar ni živemu priroda cela živa,
mar ni lepi cvet obleka nje?
Mar ni nežni tičji spev, ki se izliva
v sinji zrak, zgovorna jeka nje?

Mar ni vihra, ki po mirnih dolih duje,
srcem razumljiva tožba — ah —:
Nekaj hipov morje večnosti prepluje,
in vse zvene v dolih in gorah.

Tam pod lipo vejnato pred starim gradom
trhla miza dolgo že stoji,
nema roga nizkim vrtnim se nasadom,
ki jih zemlja sama še goji.

V mizo to zarezala je roka neka
dragega imena črki dve.
Dve začetnici. Katerega človeka?
Ali še živi? Ah, kdo to ve? —

Tam pod streho spava knjiga zaprašena,
temen mrak prostira se nad njo,
v knjigi mrje cvetka suha in rumena,
kdaj in komu dana, ve li kdo?

Kdaj zapisana so bila slova mila?
Kdo jih je zapisal in za kom?
Ali je ljubeča duša pozabila,
kar ji morda šepetal je dvom?

In med listi starimi zmečkan počiva
lepo pisan, a požóltel list:
— Bolj, kot zarja v mladem jutru očarljiva,
plamen je ljubezni moje čist.

Nekaj hipov morje večnosti prepluje,
sanjam, upom mine svetli čas.
Potnike na tleh ledenih zemlje tuje
neumljiva toga skloni nas.

Valovite se po glavi, misli resne,
vzdrámite zaspano mi srce!
Zdaj ob kratkih urah vigredi slovesne
vsi spomini spet naj zagoré! —

